

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Községének tájékoztatója

LXVIII. évfolyam 2017. október-november-december

558. szám

Elhunyt Tokay László m. kir. páncélos hadnagy, nyá. pc. alezredes, a Chicagói MHBK főcsoportjának egyik alapítója, későbbi USA főcsoportvezető, az MHBK Központ egyik tanácsadója. Október 18-án egy chicagói kórházból szólította magához a Teremtő, rövid szenvedés után. Keszthelyen született 1923. augusztus 23-án, a Ludovikán 1944 őszén avatták. Magyarország 1990-es felszabadulása után rehabilitálták, akkor kapott először őrnagyi, majd később alezredesi rangot. Az Egyesült Államokban üzletkötőként dolgozott s így bejárta az egész világot. Beszélt németül, franciául, horvátul és szerbül is. Az MHBK-nak 1988-1994-ig volt USA-főcsoportvezetője, majd a Központi Vezető Észak- és Dél-Amerikai helyettese 2004-ig. A M. Kir Honvédség és Csendőrség (édesapja csendőr altiszt volt) ügyét utolsó napjaiig a szíven viselte, s egész emigrációs életében fáradhatatlanul dolgozott a magyar honvédelmi hagyományok ápolásán és a m. kir. hadsereg jó hírnevének őrzésén. Saját magát csak "öreg obsitosnak" hívta. Gyászmiséje november 4-én volt Chicagóban a Szent István templomban. Isten nyugosztalja.

Hadak Útján Bajtársi Híradó

**A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1948-49-ben Ausztriában**

**ill. Bajorországban, “MHBK Központi
Tájékoztató” címen.**

**Az MHBK-t alapította Zákó András m.kir.
vezérőrnagy Klagenfurtban 1948-ban.**

**World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical**

Megjelenik negyedévenként, ISSN 0847-2599

Kiadó/Publisher: Simonyi László, Chicago,
MHBK központi vezető

Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely

Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto

A szerkesztő levelezési címe:

**Hadak Útján, Dr. Tóth Gergely (c/o
Szilassy)**

400 NE 35th Ct., #5

Oakland Park, FL 33334, USA

Email: hadakutjan@yahoo.com

Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
lehetőleg *simi word-formátumban* elküldeni.

Címváltozások bejelentése, előfizetési

csekkek, hozzájárulások:

1. Kanadából, Ausztráliából, Nagy- Britanniából
kérjük az alábbi címre:

Hungarian Veterans, Charles Borbás

412 - 186 Stephen Dr.

Toronto, Ont. M8Y 3N6, Canada

2. Minden előfizető, ill. MHBK Főcsoport és
csoport Európából, USA-ból, Dél-Amerikából
előfizetési díját ill. Zrínyi Alap járadékát kérjük
erre a címre állítsa ki és postázza USA dollárban:

MHBK Treasurer

**10616 Wakefield St., Westchester, IL 60154,
USA**

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzártá:

Március, június, szeptember ill. december 1.

Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán
megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a
beküldött anyagot a következő számokban
közöljük.

A tartalomról:

-Elhunyt Tokay László és Vajda György

-Az emigrációs csoportok hírei

-v. Duska Lászlóra emlékezünk

-Goór György az I. Világháborúról

-Megemlékezések, programok az ősz folyamán

-Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

Minden kedves bajtársunknak és olvasónknak áldott karácsonyt és békés új évet kíván szeretettel a szerkesztő.

dreamstime.com

A főszerkesztő emeritus köszöntése

A torontói MHBK csoport néhány tagja minden hónap második hétfőjén találkozik közös ebéden, az egyik közeli étteremben. Ez az ebéd alkalmat ad arra, hogy régi átélt háborús emlékeinkről beszélhessünk. Persze napjaink politikai eseményei is terítékre kerülnek. Ki-ki elmondhatja véleményét, gondolatait. A közelmúltban október 16.-án került sor a találkozásra. Ez egy ünnepélyesebb együttlét volt, mivel köszönthettük **Borbás Károlyt 99. születésnapján**. Az őszinte gratulációk mellé boros üvegek is kerültek a léggömbbel díszített asztalra. Erzsébet asszony saját versével köszöntötte férjét: „*A jó Istentől azt kívánom Tenéked, Jutalmazzon még pár évvel Tégedet! Egészséged megmaradjon, Betegségtől távol tartson, Derű öröm, nyugalom, Legyen Velel utadon. Isten éltesse!*”

Fényképek: Füle András

A köszöntéshez mi is csatlakozunk: a Jóisten éltesse még sokáig a fáradhatatlan Borbás Károlyt, lapunk 1988 és 2012 közötti főszerkesztőjét! – a szerk.

Búcsú Tokay László bajtársamtól

„Hullatja levelét az idő vén fája.” Elment egy jó barát, egy bajtárs, aki régebben hetenként fölhívott, érdeklődve hogylétem felől. „Hogy van a főszerkesztő?” Hangja érces volt és úgy hangzott, mintha most is a páncélosból beszélne. Küldte értékes beszámolóit lapunkba, háború utáni éveiről. Később magyarországi páncélos bajtársi találkozókról számolt be, melyeknek ő volt a szervezője és mecénása. Clevelandban az MHBK 50. évfordulója alkalmával rendezett értekezleten a vezetőség tagjait egy szép emlékszalaggal és Emléklappal tüntette ki, mint az MHBK USA-főcsoport vezetője. Számon tartotta mindnyájunk születés- és névnapját, amiről mindig megemlékezett.

Obsitos bajtársam, Isten Veled, a hadak útján találkozunk!

Borbás Károly, főszerk. emeritus

Csapó Endre (Sydney) kitüntetése

Kardos Béla OAM, az Új-Dél-Wales-i Magyar Szövetség tb. elnöke felterjesztésére az állam miniszterelnöke a Multicultural Media Awards életműdíjában részesítette Csapó Endrét (*Répcelak, 1921. november 11.), az *Ausztráliai Magyar Élet* c. hetilap főszerkesztőjét és vezércikkíróját, nemzetpolitikai gondolkodót, az egyetemes magyar emigráció kiemelkedő alakját. Az elismerést augusztus 30-án adták át a Sydney-i Olimpiai Parkban. Köszönjük Csapó Endre majd hét évtizedes magyarságszolgálati munkáját, hivatását.

Az MHBK és a Hadak Útján munkatársai ezúton kívánnak jobbulást a betegséggel küszködő **Kőrössy János clevelandi MHBK főcsoportvezetőnek**. Imádkozunk érte és köszönjük eddigi munkáját!

Részletek Dobozy István VRNT, az MHBK Délausztrália „Zákó András” főcsoportvezetője jelentéseiből és megszívlelendő soraiból Adelaide-ből, a helyi MHBK Értesítő 2017 szeptember-októberi számából:

Bajtársi Közösségünket illetően, a hetven éven át tartó küzdelem nem volt hiábavaló, fontos munkát végeztünk, amit a célkitűzéseink bizonyítanak. A Működési Szabályzatokból kiragadok egy pár részletet a célkitűzésekről:

-Közösségünk (MHBK) a Haza felszabadításáért és függetlenségéért küzdő harcos szellemű, nemzeti, keresztény és kommunista ellenes világnézeti alapon álló mozgalom, amely a volt fegyveres erők önként csatlakozó tagjain kívül felölel minden olyan magyar, vagy magyarországi származású férfit és nőt (tekintet nélkül jelen állampolgárságukra), akik a mozgalom célkitűzéseit magukévá teszik és azok előmozdításában részt vesznek.

-A harcos szellem, a nemzetfenntartó hősi eszmények és a magyar katonai hagyományok, valamint a bajtársi összefogás ápolása a szabad magyarság körében.

-Közreműködés a magyar nemzet felszabadításáért folyó küzdelemben és felvilágosító munkában, súllyal a katonai és véderő-politikai vonatkozásokon. Közreműködés a következő nemzedék szellemi előkészítésében a magyar nemzet törvényes jogainak képviselésére.

Igen, most már kevesebben vagyunk, de az együttműködésünket továbbra is folytatjuk a magyarság egyházaival, nemzeti alapon álló társadalmi, kulturális, ifjúsági és segélyező céllal létrejött szervezetekkel.

Októberi megemlékezés

Egy Nemzet mindig figyelembe kell tartsa a kötelesség betartását. Legelőször is az Istenben való hitnek és az Egyház tanításának gyakorlását, a Magyarok Nagyasszonya és Szentjeink közbenjárásának kiérdeklését, valamint a küzdelmet a szabadság, béke és szeretet elnyerésére. Októberben megemlékezünk azokról, akik életüket áldozták a szabadságért. Méltó tiszteletünk elérésére gondolatokat így fogalmaztam meg: „Üzenem a Drága Magyar Földnek, suttogja az emberek szívébe, hogy elődeink mennyi áldozatot vállaltak érte.”

Születésnapok, névnapok

Bajtársi jókívánságainkat küldjük Őry László okt. 5-i, Fekete Árpád okt. 19-i születésnapja alkalmából. Csejthey Zsoltné és Jakab Istvánné szept. 12-i Mária névnapjához jó egészséget és sok örömet kívánunk.

Halálozás

Polgári Sarolta - Queensland, Hartyánszki Pál (2017. július 4) – Victoria, Pító László – Dél-Ausztrália, Vajda György (2017. augusztus 5) – Perth, Nyugat Ausztrália

Mindannyian sok éven át hű tagjai voltak Közösségünknek, emléküket örökre megőrizzük. A Jó Isten adjon Nekik örök nyugodalmat. Öszinte részvételünk szeretett családjuknak.

2017. november 5. Vasárnap – MHBK közgyűlés és ebéd

Minden kedves Bajtársunkat és családtagjaikat szeretettel meghívtuk a vasárnap délutáni közgyűlésre, amit egy családi ebéddel egybekötve tartottunk a megszokott helyen: 13 Wood Street, South Plympton. Dobozy István és felesége Mariandl mindenkit szeretettel várt.

Közgyűlésünket évente tartjuk és alkalmat adunk a vezetőség megújítására. Mivel az évek során nem volt lényeges változás, külön vezetőségi névsor hirdetést nem teszünk. (Bajtársaik és vezetőségünk névsora megtalálható az évi kimutatási íven.) Természetesen az újonnan beérkezett jelölések esetén a közgyűlésen választást tartunk.

S az adelaide-iek november-decemberi beszámolójában olvashattuk:

-A november 5.-én tartott évi közgyűlésünkön 22-en voltunk jelen. Az ebédre felajánlott összeget, \$265 dollárt, **Böjte Csaba testvér árvaházai javára** adományoztuk.

-**1956-os forradalmi megemlékezés** 2017. október 22, a Délausztráliai Magyar Egyesületek Szövetsége rendezésében.

-**Szent László Emlékév – Kiállítás** november 15.-én, Palcsó Anna, a Körösi Csoma Sándor ösztöndíjasa rendezésében. A kiállítás költségét az MHBK és a helyi magyar Karitászt fedezték. Nagy királyunk szentté avatásának 825., királyságának 940. évfordulóján a Ő közbenjárásáért is imádkoztunk.

Születésnapok, névnapok

Bajtársi jókívánságainkat küldjük Nagy Ferenc dec. 9-i születésnapja alkalmából.

v. Kiss Katalin, Robert Újházy Katalin nov. 25-i Katalin, és v. Altorjay Éva, Antal Ferencné dec. 24-i Éva névnapjához jó egészséget és sok örömet kívánunk.

Dobozy István VRNT, főcsoportvezető

Felterjesztés Bécsből

Bécs, 2017. 09. 13.

Tisztelt Simonyi László MHBK Központi Vezető Úr,

amikor 2002-ben lg. v. Izay János tb.tkp. úrtól átvettem az ausztriai vitézi csoport vezetését, akkor kérésére az MHBK Hadak Útján Bajtársi Híradójának az ausztriai olvasókhoz való további kézbesítését is elvállaltam, remélve, mindenki tudja és érzi az újság értékét, a magyarságot összetartó küldetését! Megadatott az a kegyelem, hogy ezt a Hazáért való szolgálatot a mai napig teljesíteni tudtam.

Ezzel kapcsolatban az MHBK központi vezetőjéhez felterjesztem kérésemet, hogy az Ausztriában, a lap „bölcsőjében” élő alábbi évtizedes hűséges olvasókat említsék meg és emlékül MHBK jelvényt kapjanak.

Prof. Mag. lg. v. Balogh Ádám tb.tkp., Bad Ischl, lg. v. Érczhegyi István tkp., Bécs, Dipl. Ing. Ferenczy Béla, Baden, Ing. v. Izay Gábor, Bécs, lg. v. Serényi Istvánné, Zsóka, Bécs.

A jó Isten áldását kérve, bajtársi szeretettel, v. Érczhegyi István

Elhunyt Vajda György

Öccse, András értesített arról, hogy 2017. augusztus 5-én Perthben elhunyt Vajda György, az ottani MHBK-csoport hűséges tagja és a helyi magyar élet egyik támasza. -Rendszeresen ő rendezte a Magyar Egyesület Hősök-napi megemlékezéseit az MHBK tagjai és leszármazottjai bevonásával, s tartott beszédeket nemzeti ünnepeinken (Szent István, Október 23, Március 15). Édesapja, Aladár annak a lelkes kis csoportnak volt szorgos tagja, amely megszervezte a Magyar Egyesületet és megteremtette az anyagiakat a Mount Lawley Magyar Otthon megvásárlásához, amely lehetővé tette magyar nyelvünk, néptáncaink, zenénk és kulturális hagyományaink továbbadását gyermekeinknek és azok megosztását az ausztrál közösséggel. Gyurka folytatta elődeink magyarság-építő munkáját, 1991-től öt évig mint a Magyar Egyesület elnöke és azután hosszú évekig mint a Nyugat Ausztráliai Magyar Szövetség elnöke. Hosszú éveken át végzett munkája elismeréseként a Magyar Egyesület örökös tagjává nevezte ki 1998-ban. Rendszeresen írt cikkeket a Perthi Magyar Hírekbe és súlyos betegen is vezette az újság pénztárát, valamint az előfizetők és egyesületi tagok nyilvántartási listáját, ameddig erejéből telt. Augusztus 18-án búcsúztatták rokonai és barátai a Karakattai temetőben jelképesen *Egy Marék Magyar Földdel* (Sarkadi Muci felolvasásában) s utána egy baráti összejövetellel a Magyar Otthonban. (Forrás: Perthi Magyar Hírek, 2017. szept.)

Életével kapcsolatban egy korábbi levelét idézzük: “Kedves Gergely! Eddig még nem leveleztünk, tehát szólok néhány szót magamról. Kapcsolatom az MHBK-val Édesapámon keresztül indult. Ő m. kir. folyamőr törzskapitány (alezredes) volt, teljes neve: Rábabogyoszlói és Zalakoppányi Vajda Aladár. A Monarchia Haditengerészeti Akadémiáját végezte és az I. Világháború utolsó évében az Erzherzog Friedrich csatahajón szolgált. A háború után a család Budapesten élt. Apám mint törzskapitány a háború utolsó éveiben egy folyamzár zászlóalj parancsnoka volt Baján, ahol az angol mágneses aknákat halászták ki a Dunából. 1944-ben a Bolyai Akadémia folyamőr szakának volt a parancsnoka. A család is Baján élt, ott jártam a ciszter gimnáziumba. Passauban került amerikai hadifogságba, ahol édesanyámmal és Elemér öcsémmel csatlakoztunk hozzá. András öcsém már Passauban született. 1946-ban átmentünk Ausztriába, Grázba, ahol mi folytattuk az iskoláinkat. Én ott érettségiztem 1948-ban és beiratkoztam a Grázi Műegyetem

mérnöki szakára. 1950 júliusában érkeztünk Nyugat-Ausztráliába, Perthbe. Itt édesapám könyvelőként dolgozott. Én befejeztem a mérnöki tanulmányaimat és az Államvasutaknál kaptam állást. Apám 1967-ben hunyt el, Anyámat 1997-ben vesztettem el. Én 1990-ben mentem nyugdíjba és most is a kis családi házunkban lakom. Mindkét öcsém Perthben él, ők megnősültek. Ez az életünk rövid története. Perthben az 1950-es években még több, mint egy tucat volt m. kir. katonatiszt élt, most már csak egy van közöttük életben. Én tartom fenn az MHBK-val a kapcsolatot. Ennek egy fontos része a HadakÚtján!

Kívánok minden jót értékes és fontos munkádhoz.

Baráti üdvözléssel, Gyurka”

A párizsi Diadalív alatt emlékeztek 1956-ra

MH/MTI – 2017.10.15.

A Diadalív alatt, az ismeretlen katona sírjánál emlékeztek meg hagyományosan Párizsban október 22-én magyarok és franciák az 1956-os magyar Forradalom és Szabadságharc kitörésének 61. évfordulójáról. Az 1956-os Magyar Forradalom Francia-Magyar Emlékbizottsága koszorúzási ünnepségének kezdetén a megemlékezők a forgalom elől lezárt Champs-Élysées felső szakaszán érkeztek a Diadalívhez, ahol **Sujánszky Jenő, a francia-magyar emlékbizottság elnöke** (*s az MHBK tagja – a szerk.*), Károlyi György nagykövet és a francia Charles de Gaulle Emlékbizottság képviselői megkoszorúzták az ismeretlen katona sírját, majd meggyújtották a lángot a magyar Forradalom áldozatai, hősi halált halt mártírjai és a megtorlásban

kivégzettek

tiszteletére.

Az ünnepségen a rendszerváltás óta a magyar kormány is képviselteti magát. Az 1956-os Forradalom emlékére délelőtti szentmisét tartottak a párizsi Magyar Katolikus Misszióban, október 23-án pedig a Párizsi Magyar Intézetben volt ünnepi műsor, a beszédet Gyáni Gábor történész tartotta, majd ezt követte Tornyi Ildikó, a budapesti Vígszínház tagjának előadása. November 3-án, a forradalom leverésére emlékezve Nagy Imre és az 1956-os Forradalom és Szabadságharc mártírjainak jelképes síremlékművénél, a Pere Lachaise temetőben volt koszorúzás.

Kérés régi lapszámokkal és MHBK-anyagokkal kapcsolatban

Kedves Olvasóink, kedves Bajtársak,

kérjük, hogy ha vannak olyan régi **MHBK Bajtársi Tájékoztatóik** (ez Karintiában indult 1948. nov. 1-től) és régi **Hadak Útján** számaik (amely e címmel először 1950 májusában, a 13. számmal jelent meg) **az 1974-es évfolyamig bezárólag**, melyekre már nincs szükségük, legyenek szívesek elküldeni szerkesztőségünk postafiók-címére, hogy archívumunkban tovább őrizhessük őket az utókor számára. A postaköltséget utólag szívesen megtérítjük. Emellett régi, az MHBK-ra, a Vitézi Rendre és egyéb nemzeti emigrációs szervezetekre vonatkozó, már nem kellő régi anyagok, iratok, feljegyzések, magyar újságok is érdekelnek.

Köszönettel, a szerkesztő

A központi vezető üzenete

Ma, 2017. november 4-én üzenetem Tokay László gyászmiséjének jelentésével kezdődik. A chicagói Szt. István templomban tartott misén az MHBK itteni tagjai és a gyászoló család jelenlétében búcsúztattuk régi, hűséges bajtársunkat. Simonyi László központi vezető, a chicagói főcsoport vezetője búcsúztatta. Szavai hangsúlyt helyeztek Tokay László hűséges, kitartó bajtársiasságára, baráti, mindig optimista és ösztökélő szellemére. Megemlékezett arról, hogy az elhunyt évtizedeken keresztül fáradozott a chicagói főcsoport működéséért, támogatva annak mukáját már akkor is, amikor betegségei miatt lemondott vezetői szerepéről. Vele a chicagói főcsoport utolsó ludovikása vonult be a Magyarok Örök Hadurához. Jó barát, hűséges MHBK-tag volt, egyike azoknak a m. kir. tiszteknek, akiket 1944-ben avattak. Páncélos hadnagyként szolgálta le Hazánk utolsó háborús hónapjait. És mikor az USA-ba érkezett, szolgált az amerikai hadseregben is. Vesztettünk egy nagyon értékes bajtársat, de szívünkben mindig velünk marad, soha sem feledjük Őt.

Jelentenem kell, hogy ismételt felhívásaim dacára a tagsági számokat még mindig nem kaptam meg Németországból, remélhetőleg most majd válaszolnak az ottani csoportok vezetői is. Köszönöm a többi fő-, ill. rendes csoport jelentkezését és Borbás Károly segítségét.

A jövő évi magyar választásokat, ahol lehet, támogassátok szavazataitokkal. Ez nagyon fontos, hiszen most egyszerűen élet-halál kérdése, hogy továbbra is sikerül-e megvédeni Hazánkat.

Minden tagunknak és családjaiknak ezúton kívánok kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet. Bajtársi üdvözléssel, Simonyi László (Chicago)

Borbás Károly, főszerk. emeritus: v. Duska Lászlóra emlékezünk

„Bajtársaink, nem felejtünk el benneteket!” – e szavakkal helyezte el koszorúját v. Duska László vezérkari százados, az MHBK központi vezetője a clevelandi Hősök Emlékműve előtt 1987. szeptember 26.-án.

v. Duska László 1912. február 5.-én született Bártfán, a Felvidéken. 1987. október 1.-én, életének 75. évében Clevelandban hunyt el, éppen egy ottani magyar rendezvény idején.

A Ludovika Akadémia elvégzése után 1934. augusztus 20-án avatták hadnaggyá. Kiváló sportoló és mesterlövész. A II. világháborúban a Zrínyi Miklósról elnevezett ezredben mint századparancsnok, majd zászlóaljparancsnok a Don melletti harcokban súlyosan megsebesült. Önfeláldozó hősies teljesítménnyel áttört a szovjet gyűrűn és tovább vezette zászlóalját támadásra. Így sok ezer visszavonuló magyar katona életét mentette meg, s ezért v. nagybányai Horthy Miklós kormányzó a négyes számú arany Magyar Vitézségi Érmet adományozta neki.

A háború befejezése után Nyugaton két évig a francia kormányzóságon teljesített szolgálatot. 1949-ben családjával Kanadába érkezett, Calgaryba. Az albertai mérnökkamara tagja lett, számos tanulmánya jelent meg szaklapokban. Többedmagával megalapította a Széchenyi Társaságot, melynek egyik legfőbb érdeme, hogy a Torontoi Egyetemen van magyaroktatás. v. Mészöly Elemér halála után 1978-tól a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének központi vezetője, a Vitézi Rend tengerentúli főkapitány-helyettese volt. A halála előtti napokban magához kéretett, arra kért, vegyem át az akkor Európából a tengeren túlra helyezett Hadak Útján szerkesztését. Nehezen vállalkoztam rá, de végül is ígéretemet megtartva 24 éven át szerkesztettem lapunkat.

Részt vett minden magyar ünnepségen, ahol nyomatékosan hangsúlyozta a volt magyar katonák összefogását. Az emigrációban minden idejét a magyarság szolgálatában töltötte. Nem szűnt meg hinni Magyarországot föltámadásában.

Harminc év után Rád emlékezünk és arra kérünk, hogy járj közben a magyarok Istenénél, hogy legyen erőnk teljesíteni örökséged.

A képen v. Duska László egy clevelandi MHBK-eseményen, a háttérben Dobolyi Árpád, az ottani magyar temető létrehozója (a szerk.)

v. Hegyi Gábor (Köln): Kerek évforduló Aachenben

Ez év október 29.-én nagy ünnepély volt Aachen városában, a székesegyházban, ugyanis a dóm magyar kápolnáját 650 éve építtette I. Nagy Lajos királyunk. A nemes eseményre Németország szinte minden szegletéből, Belgiumból, Hollandiából, és Magyarországról is érkeztek zarándokok papjaik kíséretében. A Vitézi Rendet v. Hegyi Gábor, az Európa-Afrika Törzs mb. országos törzskapitánya képviselte családjával kíséretében.

A program az aacheni püspök ünnepi megnyitó beszédével kezdődött, amit magyar nyelvű szentmise követett, amit a magyar papok közösen celebráltak. Felemelő érzés volt a zsúfolásig megtelt dóm, a mise végén a magyar himnuszt énekelni. Ezután dr. Tempfli Imre stuttgarti plébános tartott közel egyórás előadást a templomban. A történelmi áttekintés után a program az aacheni magyar klubban folytatódott, ünnepi köszöntőkkel, majd álló fogadás és kötetlen beszélgetés zárta az estét. A dóm ki volt állítva egy MHBK-s zászló is, ami Dobay Sándor belgiumi magyar főlelkészről érkezett Liège-ből.

A kápolna 1367-ben készült el gótikus stílusban. Az alapító oklevél az egyházi szereket, kegytárgyakat is leírta, amellyel ugyancsak I. Nagy Lajos látta el a kápolnát. Az eredeti kápolna az idők folyamán lepusztult, majd Mária Terézia királynő újat építtetett a helyére barokk stílusban. A magyar kápolnában van két nagy és két kis magyar címer és két kis lengyel címer is, továbbá Szent László, Szent Imre és Szent István koronás szobra.

Napjainkban a magyar kápolnában őrzik az aacheni dóm kincstárát, ennek legnevezetesebb darabja a négy „nagy” ereklye: Szűz Mária ruhája, Szent József harisnyái, a kendő, amelyen Keresztelő Szent János feje feküdt, illetve a ruha, amely a kereszten függő Jézust fedte. A Nagy Lajostól adott eredeti felszerelésből ma már csak két gyertyatartó, két ereklyemutató és három kép van meg.

Figyelem!

A szerkesztő új levelezési címe a következő:

Dr. Tóth Gergely, Hadak Útján (c/o Szilassy)

400 NE 35th Ct., #5

Oakland Park, FL 33334

USA

Mindamellett kérjük, hogy a közlésre szánt anyagot lehetőleg emailben, és egyszerű word programban megírva vagy sima emailszöveggé küldve juttassák el a hadakutjan@yahoo.com emailcímre. Megértésüket és természetesen a jövőbeni anyagokat is köszönjük!

Goór György (az MHBK Ausztráliai Sydney főcsoport volt vezetője): Az I. világháború 100. évfordulójára

Néhány évvel ezelőtt volt 100 éve a kezdetének, és rövidesen az I. Vh. végének 100. évfordulója lesz, ami megérdemel egy visszaemlékezést. Távol legyen tőlem, hogy jubileumnak nevezzem ezt a szomorú eseményt, hiszen mi magyarok, élünk bárhol ezen a Földön, ennek a „Nagy Háborúnak” nevezett esztelen vérontást követő béke-diktátumnak vagyunk áldozatai ma is. Még azok is, akik ezt nem tudják.

Annak ellenére, hogy a szikra Szarajevóban robbantotta fel az emberek nyugalma, a hatalmi törekvések már érezhetőek volt évekkel előbb. A XIX-XX. század fordulóján ipari és fegyverkezési verseny indult a nagyhatalmak között. Új fegyverek születtek: motoros csatahajók, tengeralattjárók, tankok, repülőgépek, géppuskák, kézigránátok, harci gázok az ellenfél pusztítására, és rádiók a futárok helyett gyors összeköttetésre. Németország nagyon megerősödött és meg volt győződve, hogy ütőképessége elérte Nagy-Britannia haditengerészetének színvonalát, minőségben is és mennyiségben is. A világ javainak újrafelosztásával kapcsolatban a magabiztos katonai vezetőségek nem zárkóztak el - a diplomácia sikertelensége esetén - a fegyveres megoldástól sem.

1903-ban a Nagy-Szerbiára törekvő katonatisztek, akik a pán-szláv „Fekete kéz” terrorszervezet tagjai voltak, meggyilkolták az Obrenovic családból származó I. Sándor szerb királyt. Ez méhkassá változtatta a Balkán lobbanékony és kiszámíthatatlan nemzeteit. Európa nagyhatalmai feszült érdeklődéssel várták a fejleményeket és mérlegelték az esetleges lehetőségeket. A Monarchia 1878 óta tartotta megszállva Bosznia-Hercegovinát, s érdekei megszilárdítására tette meg az első lépést a Balkánon öt évvel később.

1905. „1. Marokkói válság”. – Március végén II. Vilmos német császár ellátogatott Tangierba és tudatta Marokkó vezetőivel, hogy támogatja függetlenségüket a francia befolyás alól. Erre Franciaország megszüntette katonái szabadságolását, készenlétbe helyezte a tartalékosokat, és a német határ felé csoportosította csapatait. Németország mozgósítással válaszolt.

1906 tavaszán a Gibraltár közelében lévő spanyolországi Algecirasban 13 nemzet vezetői gyűltek össze a helyzet megoldására. Csak a Monarchia támogatta Németország Marokkóval kapcsolatos tervét. Végül abban egyeztek meg a többiek, hogy a franciák átadják a felügyeletet a marokkói rendőrségnek, de megtartják Marokkó politikájának és pénzügyeinek kezelését. Ez ideiglenesen megoldotta a helyzetet, bebizonyította az Antantnak elnevezett szövetség erejét, de fokozta Németországgal a feszültséget.

1908-ban az Osztrák-Magyar Monarchia elfoglalta Bosznia-Hercegovinát, hogy megakadályozza Szerbia megerősödését és Törökország terjeszkedését. Ez a bosnyákoknak nem tetszett, azok sem a Monarchiához, sem Szerbiához sem akartak tartozni. Más nemzetiségek is egyes országokon belül függetlenek, vagy függetlenebbek akartak lenni, ami a nagyhatalmaknak nem tetszett. Hatalmuk megőrzésére bizonyítani akarták erejüket az ország határain belül lakó más anyanyelvű népekre is. Ugyanebben az évben, a veszélyt érezve, VII. Edward angol király ausztriai látogatása alatt igyekezett, de nem tudta Ferenc Józsefet rávenni arra, hogy szakítsa meg szövetségét II. Vilmos német császárral.

1911. „2. Marokkói válság”. – A franciák szerint lázadók veszélyeztették a marokkói Fez városát. A szultán a francia kormánytól segítséget kért és kapott. A németek azt hitték, hogy a lázadást a franciák szították, ezzel okot nyerve Marokkó elfoglalására. A német külügyminiszter a katonai vezetőség tanácsának kikérése nélkül intézkedett. 1911. július 1-én a Panther nevű német ágyúnaszád behajózott Agadir francia befolyás alatt lévő kikötőjébe, látszólag azért, hogy az ott működő német érdekeket védje. A franciák ezt veszélynek érezték. A brit kormány meg volt győződve, hogy az „agadiri válság” – ahogy közismert lett – csak az első lépése volt a német tengeri erő elhelyezkedésének az Atlanti óceán keleti partján. A helyzet kezdett elmérgesedni, egészen az év végéig, mire a brit haditengerészet és a francia hadiflotta készen lett az esetleges német partraszállás elhárítására. Végezetül a németek meghátráltak, de Churchill, aki akkor tengerészeti miniszter volt, látta, hogy a helyzet kétségtelenül előjele egy háborúnak Németországgal.

Ferenc József osztrák császárnak és magyar királynak négy gyermeke volt: Zsófia (1855-57), Gizella (1856-1932), Rudolf (1858-89) és Mária Valéria (1868-1924). Rudolf, az egyetlen fiú, 30 éves korában öngyilkos lett. Így lett unokaöccse, Ferenc Ferdinánd a trónörökös, akivel nem mindenben értett egyet. Ferdinánd, aki a magyar trón örököse is volt, nem kedvelte a magyarokat, és a többi nemzetiségek követeléseit támogatta. Osztrák Egyesült Államokat tervezett a szlávok nagyobb bevonásával, amit Ferenc József ellenzett. A császár, unokaöccsének Chotek Zsófia grófnővel kötött házasságát sem tartotta elfogadhatónak, mert az nem királyi családból származott.

1914 júniusában, a trónörökös egy hadgyakorlat megtekintésére ment feleségével együtt Boszniába. Többen ellenezték a bizonytalan helyzet miatt a látogatást, de a cél a Habsburg Ház iránti tisztelet helyreállítása volt. A hadgyakorlat megszemplése tudomására jutott a Fiala Bosznia terrrorszervezetnek, akik a trónörökös meggyilkolására nagyszerű alkalomnak tartották azt. De nem voltak elég magabiztosak a szervezés kivitelében, ezért a szerb Fekete kéz terrrorszervezet segítségét kérték, amit azonnal megkaptak. 1914. június 28-án Gavrilo Princip, a terroristák egyike, pisztolyával agyonlőtte a királyi párt Sarajevóban. Elfogták, 20 évi börtönre ítélték, és ott tüdőgyulladással meghalt. A trónörökös temetésén II. Vilmos biztatta Ferenc Józsefet a Szerbiát büntető hadüzenetre. Megígérte, hogy Németország a Monarchia mellett áll csapataival. Gróf Tisza István magyar miniszterelnök a koronatanácson mindent elkövetett, hogy a háborút megakadályozza, de leszavazták. Az eredmény 4 éves kegyetlen, céltalan, és véres harc lett Európában.

A kezdeti sikerek után a központi hatalmak azt hitték, hogy a célt elérték, és nem akartak több katonát elveszteni. A háború tovább tartott, mint tervezték és a kincstár is kezdett üresedni. 1916 decemberben IV. Károly magyar király és II. Vilmos német császár titkos békekísérleteit az antant elutasította. 1917-ben a Monarchia gazdasága kimerült. Az antant tengeri blokádja miatt Németországban is visszaesés mutatkozott. Amerikai hajók elsüllyesztése (Lusitania, Housatonic és még 5 kereskedelmi hajó) miatt 1917 tavaszán az Amerikai Egyesült Államok hadba lépett 2 millió katonával.

1917. november 21-én az orosz kormány üzent a központi hatalmaknak, hogy kezdjék meg a békétárgyalásokat, és december 3-án megkezdődtek Németországgal az előkészületek. 15-én megszületett a megállapodás, és 22-én Breszt-Litovszkban megkezdődtek a tárgyalások, amit a Leó Trockij vezette szovjet küldöttség megszakított és 1918. február 18-án megszállták Ukrajna egy részét. Március 1-én újra asztalhoz ültek és 3-án elfogadták a németek által kidolgozott béketervet. Az nagy területi veszteségeket és a fegyveres erők – cár-hű és szovjet egységek – feloszlását tartalmazta.

1918 őszén a központi hatalmak, súlyos veszteségek után, fegyverszünetet kértek és november 11-én elhallgattak a fegyverek. Nagy-Britannia és néhány egykori társországa azóta is 2 perc néma csenddel emlékezik meg erről, minden év november 11-én délelőtt 11 órakor. November 13-án Szovjet-Oroszország semmisnek nyilvánította a Breszt-Litovszki egyezményt, azt állítva, hogy erővel kényszerítették annak elfogadására.

A háború végén nem volt idegen katona Magyarország területén. A honvéd alakulatok is mind a Kárpátokon kívül voltak, de ahogy hazajöttek, a határon lefegyvereztette őket és alakulataikat feloszlatta Linder Béla, a szégyenletes Károlyi-kormány még szégyenteljesebb „hadügyminisztere”. Nem volt, aki védje az országot a bevonuló cseh, román és szerb csapatoktól. A Budapestet kirabolni igyekvő románokat is csak egy ember, egy becsületes szolgálatát teljesítő amerikai katona akadályozta meg. A magyar nemzet nem felejtette el ezt a kiváló és hőselekkű, Bandholtz nevű amerikai tábornokot, és 1936. augusztus 23-án bronz-szobrát leleplezték Budapesten, a Szabadság téren.

A győztesek diadalmi mámore nem ismert határt. Benes, Masaryk és Brătianu mindent elkövettek, hogy Magyarország földrajzi és ásványi kincseinek nagy részét eltulajdoníthassák. Ez teljes siker lett számukra, mert a félrevezetett győztes hatalmak tudatlansága, helyzetismeretének hiánya és rosszindulata a Kárpát-medencét darabokra tépte. Az 1914-1918-as háború igazságtalan befejezése miatt, 21 évi szünet után, 1939. szeptember 1-én újra megindult az előbbinél sokkal nagyobb, pusztítóbb véröntés majd minden földrészre kiterjedve.

A 100 évvel ezelőtti kíméletlen küzdelmeknek több mint 15 millió halottja és 21 millió sebesültje volt. 650,000 magyar katona halt hősi halált a háborúban, pedig a magyar miniszterelnök volt az egyetlen, aki azt a nemzetközi fórumokon ellenezte. Gróf Tisza István életével fizetett ezért 1918. október 31-én, mikor vörös terroristák betörték házába és meggyilkolták. A befejezést követő békediktátumnak népek milliói lettek áldozatai, s még ma is szenvedő alanyai a trianoni igazságtalan kapzsiságnak. Száz év után sem javult a helyzet. Az azóta is haszonélvező országok vezetői történelemhamisítással hitegetik országuk népét, és korlátozzák az évszázadok óta ott lakó magyar kisebbségek szabadságát. A Kárpát-medencében

és Közép-Európában nem lesz elfogadható emberi élet, amíg gyűlölet és irigység szabja meg a hamis határokat.

Forrásmunkák:

Brenda Ralph Lewis: CHURCHILL. An Illustrated History (Readers Digest Ass'n Ltd & Amber Books Ltd. 2005. 71. old.). Az eredeti angol szöveg magyarra fordítva legjobb tudásom szerint, G. Gy.

Sisa István NEMZET HATÁROK NÉLKÜL (Árpád Könyvkiadó Vállalat, Cleveland, Ohio 1993, 105. old.)

Bócsay Zoltán: VÁZLATOS MAGYAR TÖRTÉNELEM (Magyar Cserkészszövetség 1984)

Kovách Aladár: MAGYARORSZÁG TÖRTÉNETE (Hunnia 1951)

Kenessey Béla kiegészítő jegyzetei

Kékessy György (Tiszafüred/Los Angeles) visszaemlékezése

Kékessy György Tiszafüreden született 1935. augusztus 7.-én. 1956-ban kényszerült emigrációba, Los Angelesben ő alapította meg az azóta is nagy sikerrel működő Kárpátok Magyar Népitánc Együttest [Kárpátok Hungarian Dance Ensemble]. A kommunizmus bukása után a család visszavásárolta volt tiszafüredi kúriájukat, mely azóta a helyi és amerikai magyarság egyik kedvelt találkozóhelyévé, a környék egyik kulturális központjává vált. – a szerk.

Advent. Visszaemlékezés kilenc éves koromra

Az ágyúdörgéseket már egyre közelebb lehetett hallani a Hortobágy felől és Szolnokról is. 1944 őszén a Vörös Hadsereg már-már elérte a Tisza vonalát. A férfiak, apák a fronton, az anyák a védtelen gyerekekkel otthon maradtak.

Kékessy György, az amerikai hadsereg ejtőernyőseként

November végén öt-hat mállás szekér gyülekezett Józsa Gyuri kúriája előtt Tiszafüreden. Miután Széký Péter bácsi és felesége, Brezovay Ilona néni hintaja is megérkezett a szomszédos Igarról, együtt indult a karaván, őket követve a Tisza felé. A hidat az angolok már lebombázták, mellette egy ponton-hidat építettek az utászok, de ez főleg hadi célt szolgált. Odaérve nem engedtek át. Péter bácsi (aki felsőházi tag és egyben magas rangú Johannita lovag volt) hívatta a híd parancsnokát. Egy német őrnagy jelent meg, rövid szóváltás után tisztelgett és a menekülő karaván átkelt a ponton-hídon. Irány Poroszló, Kétútköz, Borsodivánka és Egerfarmos. Ránk esteledett és az amúgyis sáros, kátyús földúton nagyon nehezen haladtak a szekerek előre. Mi négyen testvérek (6 és 13 év között) a mállák tetején, míg anyánk, aki éppen várandós volt, hajtotta a szekeret. A sötét, szeles éjszakában a lovak egymás nyomát követték. Kétútköz tájékán lehettünk, amikor a szekerünk mély kátyúba zuppant, Anyánk előre a két ló közé esett. Hál'Istennek nem történt nagyobb baja, a Jóisten vigyázott Reá, nem történt tragédia. Visszahúztuk, felsegítettük, de továbbra is a kátyúban maradtunk.

A többi szekér és a hintó előrehaladt, folytatta útját Egerfarmos felé a Kandó-Széký kúriához. Mi gyerekek Anyánk köré kuporodtunk. Imádkoztunk segítségért, vártunk és megint imádkoztunk, vártunk és vártunk, hisz annak volt itt az ideje.

Az éjszakába nem volt hová mennünk, még egy rongyos istállóba sem. Nagysokára a messziből kurjongatást hallottunk és lovak horkantását, mely egyre közelebb és közelebb ért hozzánk. Imánk meghallgattatott.

Széký Eszter nénénk két hatalmas muraközi lovat küldött értünk, amik a megrekedt szekerünket kihúzták a kátyúból. Már nem fáztunk, egymást öleltük és örültünk, hogy vége a hosszas várakozásnak és hogy az Úristen meghallgatta kérésünket, segítséget küldött és megszabadított minket nehéz helyzetünkől.

A várakozás beteljesült.

Lovag Kenyeres Dénes ny. alezredes kecskeméti beszámolói

Vitézavatás Kecskeméten

Először tartottak vitézavatást a hírös városban. 2017. szeptember 23-án a Nagytemplom teljesen megtelt érdeklődőkkel és az avatandók családtagjaival. Az avatandók és a Vitézi Rend tagjai Bocskai-ruhában jelentek meg az ünnepi szertartáson. Jelen volt a Szent Korona egyik másolata, amelyet hagyományőrző koronaőrök kísértek és szállítottak.

A katonai hagyományőrzők is megjelentek korhű egyenruhában és fegyverzetben. A Himnuszt követően a sorok írója idézte fel Kecskemét városa magyar hadtörténelemben betöltött fontos szerepét, katonáinak hősiességét, dicsőséges harcait. Szeredy Krisztina operaénekes pedig Kacsóh Pongrácz Rákóczi daljátékából Rákóczi megtérését adta elő. Ezt követően a rend főkapitánya négy főnek kitüntetést adományozott kiemelkedő munkásságukért. -v. Hunyadi László, a Történelmi Vitézi Rend főkapitánya az avatási pallossal 58 főt avatott vitézzé az ünnepélyes szertartás keretében, a II. világháború elhunyt katonái, hősei közül pedig 12 főt posztumusz fogadott vitézzé. Az elhunyt hősök nevének elhangzásakor a jelenlévők egyszerre mondták: Jelen! A HOHE tagjai közül Szakonyi Istvánt avatták vitézzé, az édesapja pedig posztumusz vitéz lett. Ő ugyanis megkapta a háborúban a Kis Ezüst Vitézségi Érmét.

A Szózat és a Székely Himnusz elhangzását követően díszkivonulás tette felejthetetlenné a nagyszerű rendezvényt. Délután pedig a Három Gúnár Rendezvényházban közös bajtársi ebéddel zárult a vitézi találkozó.

Könyvbemutató 48-ról

Október 3-án, a Katona József Megyei Könyvtárban könyvbemutatót vettek részt a HOHE tagjai és könyvbarátok. Ugyanis Kenyeres Dénes ny. alezredes a 16. kötetét mutatta be az érdeklődő olvasóknak. A

könyv címe: Az 1848/49-es szabadságharc tábornokainak, törzstisztjeinek sorsa, hőstettei és kitüntetései. A szerző részletesen ismertette a mű tartalmát, a 48-as hősök érdemeit, illetve az azokért adományozott kitüntetéseket. Elmondta, hogy az Országos Honvédelmi Bizottmány 1849. február 26-án alapította meg a Magyar Katonai Érdemrendet 3 osztályban. Az I. osztályt két főnek (Bem és Görgei), a másodikat 40 főnek, a harmadikat pedig több int 1200 főnek adományozták. Ezen felül 17 alakulatot is feldíszítettek a III. osztállyal. Több száz főt is felterjesztettek még a parancsnokok elismerésre, de a szabadságharc leverése miatt nem került sor az adományozásra. A műben 96 személy szerepel, 23 honvédtábornok és 73 törzstiszt (őrnagy, alezredes és ezredes) A könyvbemutatót dedikálás és beszélgetés zárta.

Emlékezés és koszorúzás október 6-án

A hős városban is megemlékeztek, az Aradi téren, október 6-án Batthyány Lajos gróf, miniszterelnök s az Aradon kivégzett 13 katonai vezető brutális elítéléséről és kivégzéséről. (...) A megemlékezésen a Bányai Júlia Gimnázium 8. osztályos tanulói adtak műsort. A város és a jelenlévő szervezetek képviselői koszorút helyeztek el, a diákok pedig gyertyákat, mécseket gyújtottak. E sorok írója a HOHE nevében koszorúzott. A Szózat zárta a rendezvényt.

Civil konferencia a hős városban

A kecskeméti Városi Civil Kerekasztal (amelynek a helyi HOHE is tagja) szervezésében került megrendezésre október 12-14. között az I. Közép-Európai Civil Konferencia. Témája: A civil társadalmi részvétel alakulása és fejlődése Közép-Európában 1990-től napjainkig. A konferencia fővédnökei: Szemereyné Pataki Klaudia Kecskemét polgármestere és Kozma Imre atya, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnöke voltak.

56-os emlékezések és koszorúzások Kecskeméten

A forradalom és szabadságharc 61. évfordulója tiszteletére október 23-án, Kecskemét főterén álló 56-os emlékműnél tartottak ünnepséget. (...) Az 1956 Magyar Nemzetőrség Kecskeméti Parancsnokság nevében Bagó Imre és Horvát Zsuzsanna nemzetőrtisztek, valamint Kenyeres Dénes nemzetőrtábornok, a HOHE képviselőjében pedig e sorok írója helyezte el a megemlékezés és kegyelet koszorúját. 27-én pedig a Köztetető 56-os Emlékhelynél tartottak megemlékezést, beszédet lg. Kenyeres alezredes mondott.

Megemlékezés Halottak Napján

A HOHE-, a Történelmi Vitézi Rend-és a Honismereti Szövetség helyi szervezete november 2-án Kecskeméten a Szentháromság temetőben közös megemlékezést tartott. A Himnusz elhangzása után e sorok írója ismertette a hősi parcella kialakításának, felújításnak történetét, a rendezvény zárásaként pedig elhelyezte a HOHE koszorúját.

Csak sast nemzenek a Sasok, és nem szül gyáva nyulat Nubia párdúca

Ez a jelmondat volt kiplakátózva a pécsi Honvéd Alreál, Főreál, majd Gyalogsági Hadapródiskola némelyik tantermében.

Ifjú sasok voltunk, amikor bevonultunk 10 évesen a pécsi, illetve a soproni és a kőszegi Honvéd Alreál Iskolák egyikébe. Csodálatos volt, amikor megláttuk egymást a tegnapi polgári ruházat helyett a „Kadét iskola” egyenruhájában. Volt, akit nem ismertünk fel, annyira más volt egyenruhában.

Nemcsak ruházatot, hanem egyéniséget is cseréltünk a folyamatos kiképzések során. Összetartó, egymást mindenben segítő bajtársakká váltunk. Kitűnő szellemi és fizikai kiképzések során példát mutató Tanáraink

vezetésével haladtunk évről évre az Iskola évfolyami lépcsőin felfelé, kinőve az Alreálistákból Főrealisták lettünk, majd a Kormányzó 1941. április 1.-én kelt 1705 Ki.sz. legfelsőbb elhatározásával elrendelte a fegyvernemi hadapródiskolák felállítását.

„Az iskolák rendeltetése, hallgatóknak (növédeknek) a m. kir. honvédség katonaaállományú tisztjeivé nevelése és kiképzése.” – Így lettünk hadapródokká immáron az ország 5 városában (Pécs, Sopron, Budapest, Nagyvárad, Marosvásárhely) létesített Fegyvernemi Hadapród Iskolákban.

A háború vérzivatarra felszámolta a fegyvernemi hadapródiskolákat. A felső évfolyamok növendékeit honvéd zászlóssá avatták, csapatbeosztást kaptak, az alsóbb évfolyamok növendékeit kimenekítették Németországba, azzal a feladattal, hogy folytassák külhonban kiképzésüket.

A vesztes háború után a Magyar Hadsereg életben maradt személyi állományának zöme szovjet, amerikai, angol és francia hadifogságba került, és csak a fogva tartók politikai és gazdasági érdekeinek függvényében szabadultak meg onnan s térhettek haza.

Új élet kezdetén álltak az egykori tisztképző iskolák növendékei: középiskolai tanulmányok befejezése, számosok továbbtanulása és diplomaszerezése szakirányú főiskolákon, egyetemeken, lehetőség szerint. Az új társadalmi és gazdasági életbe való beilleszkedés terhe nehezedett valamennyi hazatérőre. E megpróbáltatások során adott erőt valamennyiünknek a katonaiskoláinkban szerzett szellemi és testi muníció. Helyt tudtunk állni a származásunk miatti politikai üldöztetések ellenére, meg tudtunk felelni új hivatásunknak, a szakmai élet követelményeinek. Hasznosítani tudtuk szervezési, vezetési, kapcsolatteremtő ismereteinket. Sok-sok megpróbáltatás után beilleszkedtünk az új társadalmi rendbe, sikeres karriert futottunk be, és gazdag párkapcsolatokkal családot alapítottunk.

Keressük és sikeresen tartjuk kapcsolatunkat egykori Bajtársainkkal. Újonnan alakult Bajtársi Egyesületekben tovább erősítjük az Iskolából magunkkal hozott szellemi összetartást. Fontosnak tartjuk, hogy eltávozott egykori Bajtársaink emlékét ápoljuk, megőrizzük. Nem gyáva nyulak lettünk. Honvédtiszti eskünk szellemében: Becsülettel élünk és halunk meg. Sasok maradtunk!

dr. Molnár Dezső, egykori pécsi al- és főreál, valamint gyalogsági hadapródiskolai növendék, ny.á. gazdasági igazgató, c. egyetemi docens

Hűséges olvasónk, **Zsákai Marietta** küldte be az alábbi híreket a Ludovika Zászlóaljról. Ugyanitt gratulálunk neki szeretettel “a magyar katonai hagyományok ápolásában nyújtott kimagasló érdemeiért” a Magyar Huszár és Katonai Hagyományőrző Szövetségtől kapott **Arany Érdemkeresztjéhez!**

Elbúcsúzott a Ludovika Kávézótól a leköszönt parancsnok

2017-09-19, www.honvedelem.hu

Molnár Zsolt ezredes volt a Ludovika Kávézó legutóbbi vendége. A leköszönt parancsnok elbúcsúzott az idős ludovikás bajtársaktól, akiknek megköszönte az elmúlt éveket, amelyek meghatározóak voltak katonai karrierjében.

Molnár Zsolt ezredes a közelmúltban köszönt le az MH Ludovika Zászlóalj parancsnoki posztjáról, és egyúttal elbúcsúzott a Ludovika Kávézótól és az idős bajtársaktól. A rendezvényen részt vett – többek közt – Schmittné Makray Katalin asszony, az alakulat zászlóanyája, illetve az alakulat jelenlegi parancsnoka, Sári Szabolcs ezredes is.

Molnár ezredes előadást tartott a majd egyéves londoni tanfolyamon szerzett tapasztalatairól, illetve a képzés struktúrájáról. A Winston Churchill által alapított iskolába meghívásos alapon delegálhatnak az országok tagokat, és tíz év után először vett részt a képzésben magyar főtiszt.

Molnár Zsolt elmondta az idős bajtársaknak, illetve a kávézóba érkező kollégáknak, honvéd tisztjelölteknek, hogy élete meghatározó hét éve volt, amíg a zászlóalj megalakulásától egészen mostanáig az alakulat élén állhatott. „Az itt elért közös sikereknek köszönhetően talált rá méltónak az előjáró, hogy elvégezzem a londoni Royal College of Defence Studies (Brit Királyi Védelmi Akadémia) felsővezetőképző tanfolyamát. Önök is közrejátszottak abban, hogy eljuthattam oda a tavalyi évben, és az ott megszerzett tudás nemcsak az enyém, hanem az egész honvédségé, úgyhogy a jövőben igyekszem ezt átadni a kollégáimnak is” – fogalmazott az ezredes, aki az MH Összhaderőnemi Parancsnokság Kiképzési Főnökségének vezetőjeként folytatja pályafutását.

Kapcsolódó: Sári Szabolcs ezredes személyében új parancsnoka van az MH Ludovika Zászlóaljnak. Az ünnepélyes átadás-átvételt a Nemzeti Közszerológati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar Hungária körúti kampusának alakulóterén tartották szeptember 26-án. Az eseményen részt vett Schmittné Makray Katalin asszony, zászlóánya; dr. Földváry Gábor, a Honvédelmi Minisztérium jogi és igazgatási ügyekért felelős helyettes államtitkára; prof. dr. Padányi József vezérőrnagy, a Nemzeti Közszerológati Egyetem rektorhelyettese; Sándor Zsolt dandártábornok, az MH Összhaderőnemi Parancsnokság törzsfőnökének műveleti helyettese; dr. Pohl Árpád ezredes, a Nemzeti Közszerológati Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar dékánja; Kriston István főtörzsszászlós, a Magyar Honvédség vezénylő zászlósja; és **vitéz nemes békei Koós Ottó, a legidősebb Ludovikás.**

Ratkay Zoltán Imre (HOHE): Mosonmagyaróvári megemlékezés

1990 óta október 26.-a a Lajta-parti városban a GYÁSZ NAPJA. Hatvanegy éve ezen a napon lőttek a kommunisták a Szózatot éneklő tömegbe. A legfiatalabb ismert áldozat egy 12 éves fiú, a legidősebb egy 56 éves nyugdíjas nagymama volt. Ők biztosan nem fegyverrel vonultak a laktanya elé.

"Lehet megbocsátani, de feledni soha" - mondotta Dr. Szakály Sándor történész főigazgató, a megemlékezés szónoka. Továbbá megemléltette, hogy úgy tudja, itt sem történt meg a bűnösök felelősségre vonása. Volt egy bírósági per, a főbűnöst három évre ítélték, amire lecsukták volna, a sírba vitte a bűnét. A rendszerváltás után 24 évvel sem tudjuk az áldozatok pontos számát, hivatalosan 56, de a helyiek 104-108 áldozatról beszélnek. A HOHE helyi tagjai három helyre zászlóval kivonulva koszorúztak, a mosoni - óvári temetőben és az 56-os Emlékpark és Gyásztéren. Közben a hangosbemondón az áldozatok neveit és életkorát mondták be. Az áldozatokért Csáfordy Julilianna református lelkipásztor mondott imát. Végül a KÜHNE fúvószenekara vezetésével a nagyszámú közönség a Szózatot énekelte el.

Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke továbbította:

A Krajczáros Alapítvány szervezésében részt vettünk a Nemzetközi megemlékezési gyertyagyújtási rendezvényen a „**1914-1918 - A MAGYAR TÁBORI VADÁSSZÁSZLÓALJAK HŐSEINEK EMLÉKEZETÉRE**” emlékműnél, ahol emlékeztünk a Nagy Háború centenáriumán az I. Vh-ban elesett honvédekre.

A XII. kerületi Városmajorban áll Kisfaludy Strobl Zsigmond alkotása, amely a magyar tábori vadászoknak állít emléket. Az emlékmű két tábori vadászt mintáz meg: az öreg, I. világháborús veterán lelép a talapzatról, hogy átengedje a helyet fiatalabb társának, aki felnéz rá. A háttérben mésző domborművön harcoló tábori vadászokat láthatunk. A szobrot 1941 májusában állították föl. Az emlékmű érdekessége, hogy nem eredeti formájában láthatjuk ma. Az idősebb katona ugyanis a vadászokra jellemző tollas kalapot viselt, ami hasonlít a csendőrhöz. Valakinek 1949 elején feltűnt a tollas kalap, s készen állt az ítélet: "Nem kell táboricsendőrszobor Budapestnek!" Az emlékmű mégis megmenekült, mert a szobrászművész

új, honvédsapkát viselő fejet készített. Az emlékműnél Haumann Péter színművész is emlékezett nagyapjára, akin Pécsen a Dohánygyárban vonult be, és az olasz fronton esett el. Ő már sohasem ismerhette meg. Emlékező imát Jákob János dandártábornok, a HM Tábori Lelkesi Szolgálat Protestáns Tábori Püspökségének püspöke mondott.

Kopjafa a kommunisták által kivégzett Kristóf László emlékére
Bővebben: <https://magyarpatriotak.hu/kristof-laszlo-kopjafa>

A Magyar Patrióták Közössége 2017. november 4-én a Dunakanyarban, Verőcén emlékezett meg Kristóf László egykori csendőrnagy, főtörzsőrmesterről, akit Ságvári Endre illegális kommunista 1944-es letartóztatásában való részvétele miatt az 1956 utáni pártállami terror kivégeztetett. A máig ismeretlen helyen nyugvó Kristóf László emlékére szülőfalujában, Verőce református temetőjében kopjafát állítottunk. A megemlékezés istentisztelettel kezdődött a református templomban. Ezt követően a közeli temetőben felállítandó kopjafát megáldotta Márkus Gábor lelképásztor, beszédet mondott Dr. Zétényi Zsolt jogász. A megemlékezés Verőce Község Önkormányzatával és a Verőcei Református Gyülekezettel együttműködésben valósult meg.

Meghívó

**Kopjafaállítás és istentisztelet
Kristóf László emlékére**

Az 1959-ben ártatlanul kivégzett és jeltelen tömegsírba temetett volt csendőrnagy a kommunista diktatúra áldozata.

Közös felelősségünk, hogy emlékezzünk és emlékeztessünk!

2017. november 4. 11 óra
Verőce, református templom

Beszédet mond
Dr. Zétényi Zsolt jogász

A kopjafát megáldja
Márkus Gábor lelképásztor

A megemlékezés Verőce Község Önkormányzatával együttműködésben valósul meg.

1944-ben csendőrnagyok a budai Nagy Béla-cukrászdában illegális kommunistákat igazoltattak, amikor a szélsőséges nézeteiről ismert Ságvári Endre az igazolványa helyett egy pisztolyt rántott elő aktatásakájából, és azonnal tüzelt. Kristóf Lászlót karján találta el, akit ezzel harcképtelenné tett. A fegyveres összetűzésben életét vesztette Pétervári János őrmester, valamint Cselényi Antal rendőrdetektív jogszerű

fegyverhasználata következtében maga Ságvári is, akit a pártállam nagy kommunista mártírrá avatott. Noha Ságvári Endre ma terroristának minősülne, még mindig több településünkön utca vagy iskola viseli nevét, dacára a törvényi tiltásnak.

Kristóf László a háború után feleségével anyósához költözött Békés megyébe. Nyugalmát annak köszönhette, hogy tévedésből holtak nyilvánították, mivel a háború alatt a kórháza bombatalálatot kapott. Az 1956-os forradalom harci cselekményeiben fegyveresen nem vett részt, csupán élelmiszert szállított a fővárosba. 1958-ban egy kommunista karhatalmista feljelentette. **Kristóf Lászlót a pártállam 1959. november 28-án koholt vád alapján felakasztotta – Ságvári miatt kellett meghalnia.**

A jogi igazságtétel már megtörtént: a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága 2006. március 6-án kelt ítéletével felmentette a háborús bűntett vádja alól, de Kristóf László **továbbra is jeltelen sírban nyugszik.** A Magyar Patrióták Közössége ezért tavaly elhatározta, hogy Kristóf László emlékére – aki a kötelességteljesítés mintaképe és a kádári megtorlás áldozata – kopjafát állít szülőfalujában, Verőce temetőjében.

Kilencven éve őrzik a magyarok emlékét egy szicíliai kisvárosban

www.origo.hu

Hadifogolyként érkezett több ezer magyar katona Szicíliába, Vittoria városába az első világháború elején. A háború éve alatt azonban barátságot kötöttek az ott élő emberekkel. Dolgoztak a helyi családok földjein, s ezért pénzt kaptak és ellátást. Amikor vége lett a háborúnak és a katonák hazamehettek, apró ajándéktárgyakat készítettek a szicíliai családoknak – így köszönték meg az emberséges bánásmódot. A járványok miatt viszont 118 magyar hadifogoly Vittoriában halt meg. Emlékük megőrzésére Magyarországon adománygyűjtés folyt, amelynek eredményeképp magyar pénzből építették fel 90 éve a Magyar Kápolnát. A katonák az épület alatti csontkamrában nyugszanak. Az ott meghalt hadifoglyok nevét a kápolna falán gránittáblák őrzik.

Giancarlo Francione szenvedélyes ember. A volt szicíliai banki alkalmazott gyerekkora óta ismerte az első világháborús magyar katonák történetét. A hadifoglyokét, akiket Vittoria városába hurcoltak a világháború elején. Aztán felnőttként is sokat beszélgetett a barátaival, ismerőseivel a történetről, és rendszeresen kimentek megkoszorúzni az 1927-ben felépített Magyar Kápolnát. Érdeklődve hallgatta a családok történeteit, akiknél a magyar katonák dolgoztak. Az apák elmesélték a fiaiknak, azok az unokáiknak, hogy a magyar hadifoglyok a földeken dolgoztak, később a járványok megtizedelték őket, akik pedig életben maradtak, tovább dolgoztak egészen a háború végéig. Megtudta, hogy barátságok, sőt szerelmek szövődtek a katonákkal. Aztán felnőttként kutatni kezdte a több ezer magyar hadifogoly történetét:

–“1995 végén kezdtem el a munkát, amikor itt, Vittoria városában felavatták a magyar-olasz katonai múzeumot. Dolgoztam a múzeum anyagainak összegyűjtésén is, sőt a saját gyűjteményemet is felajánlottam a múzeumnak. Azokat a tárgyakat, amelyeket a családoktól kaptam, akiknél a magyar hadifoglyok dolgoztak” – mondta Giancarlo Francione az Origónak. – “Az első világháborús katonák történetének kutatása azóta is a szenvedélyem” – tette hozzá.

A Magyar Kápolna előtt állunk. Giancarlo Francione rámutat a kápolna előtti virágokra – ezeket a város lakói hozták – mondja –, és nemcsak ma, hanem egész évben friss virágokat visznek a magyar katonák emlékhelyére. „Húsz évvel ezelőtt hallottam először arról, hogy első világháborús magyar katonákat hurcoltak el Szicíliába, Vittoria városába hadifogolyként” – mondta dr. Kovács Vilmos ezredes, a Hadtörténeti Intézet és Múzeum parancsnoka. –“Olvastam és hallottam a történetet, de amikor először Vittoriába látogattam, és megláttam az olaszok által emelt Magyar Kápolnát, nagyon megható volt.

Kilencven éve szentelték fel az emlékhelyet, és most teljesen felújítottuk. Azt gondolom, hogy ez méltó nyughelyük a magyar katonáknak, akik a kápolna alatt, egy csontkamrában nyugszanak.”

Kovács Vilmos már többször járt Szicíliában. Sokat tárgyalt, rengeteget dolgozott azon, hogy a legapróbb részleteit is megismerje a hadifoglyok történetének. Őt már régi jó ismerősként fogadták a vittoriaiak.

Az első világháború során, amikor Olaszország hadba lépett, és a nekik északi, nekünk a déli arcvonalban megkezdődtek az első nagy összecsapások, a helyi véres veszteségek mellett több tízezer magyar katonát hurcoltak el hadifogságba. Az olaszok, mint ahogyan a többi nemzet is, igyekeztek a lehető legtávolabb vinni a hadifoglyokat az arcvonaltól – legalábbis attól a vonaltól, ahol az ellenséges katonák érdekeltek voltak. A cél az volt, hogy a hadifoglyok minél nehezebben tudjanak megszökni. Így több ezer magyar hadifogoly Szicíliába, Vittoria városába került.

Az irattárakban még kutatjuk a hadifoglyok történetét, és remélem, jövőre pontosan tudjuk majd, hogy egyenként melyik alakulathoz tartoztak a katonák, és hogyan kerültek a kápolna alatti csontkamrába. – mondta Kovács Vilmos. Azt is elmondta, hogy amikor felszámolták a hadifogolytáborokat 1919 után, volt olyan magyar tiszt, aki visszatért, és megköszönte az emberséges bánásmódot, sőt visszaemlékezést írt a hadifogság körülményeiről. A parancsnok vittoriai látogatásai során olyan idős emberekkel találkozott, akiknek az édesapja vagy nagyapja tevékenyen részt vett a kápolna építésében még 1927-ben. Az idős emberek azt is elmondták, hogy azokban az évtizedekben, amikor nem jöhettek magyarok – se katonák, se civilek – Szicíliába a két politikai rendszer különbsége miatt, akkor is ápolták a magyar katonák emlékhelyét. Nemcsak a városok, hanem a nemzetek barátsága is erős. A Magyar Kápolna felújítását májusban fejezték be.

A kápolna falán gránittáblára írták fel a magyar katonák nevét. Fotó: Talán Csaba

A felújítás költségeit a Honvédelmi Minisztérium és Vittoria testvérvárosa, Mátészalka fizette. Hanusi Péter, Mátészalka polgármestere elmondta, hogy tavaly Kovács Vilmos ezredessel járt először Vittoriában, és akkor tárgyaltak a felújításról. Bár húsz éve testvérváros Vittoria és Mátészalka, valójában nem volt élő kapcsolat a két település között. “Az volt a célom, hogy szorosabbá fűzzük a kapcsolatot Vittoria és Mátészalka között. Nemcsak a kápolna miatt, hanem azért is, mert ritka lehetőség, hogy két város barátsága a nemzetek közötti diplomáciai kapcsolatot is erősíti – hiszen a legmélyebb történelmi gyökereinket ápoljuk együtt a szicíliaiakkal.” – mondta. Hanusi Péter azt is szeretné, ha a magyar-olasz katonai múzeumot is felújítanák. A múzeumot 20 éve a hadifogolytábor egyik barakkjában hozták létre, de

az évek alatt az állapota leromlott. A polgármester azt reméli, hogy az első világháború végének 100. évfordulójára megállapodás születhet a múzeum felújításáról is.

A Magyar Kápolnát június 20-án szentelték újra. A temetőben nemcsak a magyar és az olasz hivatalos delegáció tagjai jöttek el, hanem a kisváros lakói is. Többen egy-egy szál virágot szorongattak a kezükben. Vittoria polgármestere, Giovanni Moscato azt mondta: bár a harci árkokban egymással szemben álltak a két nép fiai, hadifogolyként a helyiakkal barátságot kötöttek. A cél most is az, hogy a két nép közötti kapcsolatot és kiváló viszonyt még jobban megerősítsék. A kápolnát Bíró László, a Honvédelmi Minisztérium katolikus tábori püspöke szentelte újra. Egy szicíliai pap is imát mondott, majd megáldotta az emlékhelyet. Az eseményen szintén résztvevő Simicskó István honvédelmi miniszter pedig magyar földet szórt a kápolna kertjébe, hogy az ott eltemetett katonák ne csak olasz, hanem magyar földben is nyugodhassanak.

Nem szokásunk lapunkban a kedélyeket borzolni, most azonban helyt kell adjunk egy frappáns válasznak Dr. Varjú Lászlótól, az amerikai légierő ny. alezredesétől. Az eredeti írás a kaliforniai Lázár Györgytől való, s nemcsak az emigrációs- és az összmagyarságot, hanem az egyetemes katonaeszményt és a hősök emlékét is gyalázza. Belőle csak néhány – betűhíven közölt – kulcsidézetet ragadunk ki illusztrációként (l. a keretben), mert Varjú alezredes fenti válasza megfelelő feleletet ad.

...az ominózus tábla sértő. Sért engem is, és sért minden kanadai polgárt, veteránt is. Sőt, sért minden amerikai is. (...)

Apósom egy amerikai katonai temetőben nyugszik. Ő Rooseveltt hadseregében harcolt a német és magyar fasiszták ellen. Szerencséje volt, túlélte és produktív élete lehetett. Öködbe szorulna a keze ha megtudná hogy ma Kanadában hősként ünneplik a bevándorolt magyarok azokat akik a Szövetségesek ellen harcoltak. (...)

...kanadai szomszédait sértik akiknek nagyszüleit esetleg éppen Horthy egykori katonái gyilkoltak meg. Ezért javasoltam Fecső úrnak, hogy távolítsa el a táblát, mert szégyenletes az.

Tisztelt Lázár György!

Volt szerencsém olvasni *Márványtábla az új torontói Magyar Ház falán* c. írását hírlapjuk internetes oldalán. Nem ez az első eset, hogy írok Önnek, mert amit Ön és társai művelnek, azt nem lehet szó nélkül hagyni. Amikor megnéztem, hogy kiből áll ennek a magyar nyelven megjelenő, de magyarellenes lapnak írógárdája, akkor minden világos lett előttem.

Írásában Ön fasisztáknak és náciknak nevezte azokat a hős magyar katonákat, akik életüket nem kímélve harcoltak a szovjet bolsevizmus ellen. Kiváló és hős pilótáinknak felrótta, hogy merészkedtek kanadai és amerikai gépeket lelőni, többek közt az Ön apósának gépét is. Voltam a solymári temetőben és leróttam tiszteletemet az ott eltemetett repülő emléke előtt. Tettem ezt azért is, mert magam is az amerikai légierő veterán alezredese vagyok, aki esküt tettem az amerikai alkotmányra és arra, hogy megvédem választott hazámat belső és külső ellenség ellen. Ezért írok most Önnek, mert Ön és társai tökéletesen beleillenek ebbe a képbe.

Ön nyilván nem szolgálta katonaként az Amerikai Egyesült Államokat (ez Önöknek nem céljuk, mert ugye háborúban vissza is lönek), így fogalma sincs arról, hogy egy háborúba küldött katonának harcolnia kell, mert ez a feladata. A háborúban egymás ellen küldött katonák erről nem tehetnek, de amikor életüket

adják, akkor hőskké válnak. Ez igaz minden nemzet katonájára, ezért emléüket becsülnünk kell, mert az elesett katona már nem ellenség.

Mi célja van Önnek azzal, hogy gyalázza az orosz fronton harcoló egykori magyar katonák emlékét? Menjen el a West Point katonai akadémiára, ahol pl. talál egy festményt egy egykori német SS katonáról "Ready to Fight" felirattal. Miért? Azért, mert ott katonatiszteket nevelnek, akik megbecsülik egykori ellenfeleik emlékét, mint ahogy a háború után összeölkeztek egykori német, amerikai, kanadai, magyar és angol pilóták, akik annak idején ellenfelek (és nem ellenségek) voltak.

Apám 1942-ben az orosz fronton sebesült ötször, vesztette el bal szemét és elnyerte a Magyar Nagyezüst Vitézségi Érmét, amiért 1943-ban vitézzé avatták. Apámra mindig is büszke voltam és maradok életem végéig. Aktív szolgálatom alatt irodámban ott volt a falon apám katonaképe, mellén a Nagyezüsttel. Egyetlen felettesemnek sem jutott eszébe, hogy megkérjen ennek a fényképnek az eltávolítására, bár érdeklődve mindig megkérdezték, kinek a képe és hol harcolt. Ők megértették, mert katonák voltak, akik közül többen harcoltak háborúban.

Itt lenne az ideje, hogy Ön és társai abbahagyják gyalázkodó viselkedésüket, mert ezzel csak a magyarok további megvetését fogják kiérdemelni. Tanulják meg tisztelni más nemzetek múltját és próbálják levetni zsigeri gyűlöletüket mindennel szemben, ami magyar.

Szakály Sándor professzor kiváló és elismert hadtörténész, aki tiszteletet érdemelt ki a magyarok körében szerte a világban. Ez vonatkozik a kanadai és USA-beli magyarokra is. Munkásságával közelebbre kerültünk az elmúlt világháború megértéséhez. Ez akkor is igaz, hogy ha Önöknek nem tetszik történelmi működése.

Önök mindig megértésről és békéről beszélnek, miközben folyamatosan hintik a gyűlölet magvát. Ezzel a mentalitással és viselkedéssel csak azt érik el, hogy a megvetés tárgyai maradnak.

Dr. Varjú László veterán alezredes, amerikai légierő

S végül Borbás Károly főszerk. emeritus hozzáfűzése a témához:

"1987 áprilisában elhatároztuk bajtársaimmal, hogy egy márványtáblán megörökítjük a két világháborúban elesett magyar katonák emlékét. A Magyar Ház vezetőségével egyetértve kijelöltük a tábla helyét, a nagyterem előcsarnokának egyik falát. A tábla szövegét én írtam meg, árát a bajtársak adták össze, s 1987. május 31-én ünnepélyes keretek között avattuk föl. Endes László, a Magyar Ház akkori elnöke kijelentette, „amíg lesz Magyar Ház Torontóban, addig ez a márványtábla hirdetni fogja a Hazájáért elesett magyar katona kegyeletos emlékét.” A felavatás után a helyi egyházak, egyesületek koszorút helyeztek el az emléktábla előtt. Ez minden év Hősök Emléknapiján megismétlődik. A Magyar Ház örökös tagjává fogadta az MHBK szervezetét, így állandó helyet kaptunk a Házban a Hősök Emlékünnepének megtartására, valamint összejöveletekre. Az emléktábla tehát a helyén marad!”

HALÁLOZÁS

-Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke jelentette, hogy **“elhunyt László János alezredes, gránitdiplomás híradótiszt.** 1920-ban Szegeden született, a híradós hadnagy aranycsillagot 1942-ben kapta meg. Első beosztásban a debreceni VI. hadtest híradó zászlóaljánál egy évig szolgált, ahonnan hadművelleti területre Ukrajnába vezényelték. A következő két év egyhónapos amerikai fogsággal zárult Ausztriában. Itthonról aztán a megszálló szovjet csapatok két évre a Don mellé vitték. A hadifogságból hazatérve megkapta Kerényi József őrnaggyal együtt a Zalka Máté Híradó Tiszti Iskola megszervezését, 1955 végén saját kérésére, századosi rendfokozatban tartalékkállományba helyezték.

Szakmai tudását a Híradástechnikai Szövetkezetben kamatoztatta, majd a kereskedelmi osztályon kiállítási részlegvezetőként dolgozott. Nemzetközi vásárokra, szakmai bemutatókra 22 éven át utazott Moszkvától Ecuadorig. 1990-ben közreműködött a m.kir. Bolyai János Honvéd Műszaki Akadémia csapatászlajának hazahozatalában. Bekapcsolódott a HOHE és a BJKMF, valamint a Bolyai Nyá. Klub hagyományörző munkájába. 1993-ban a HM őrnaggyá léptette elő. Megkapta az *Aranykor* kitüntető cím arany fokozatát. Példás hagyományörző tevékenységével kiérdemelte az alezredesi rendfokozatot. Segítette a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi egyesület és a Bolyai Honvéd Alapítvány Kuratóriumának tevékenységét. Bolyai János emléktáblájának szegedi elhelyezésében is jeleskedett. Nagy műgonddal írta meg katonaelete eseményeit megörökítő „Elvágólag” c. könyvét. Avatásának 75. évfordulóján gránit diplomát kapott a Nemzeti Közszerződési Egyetem rektorától.”

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-v. Bornemissza György Dél-Dunántúli Törzskapitány volt szíves elküldeni szerkesztőségünknek a **Somogyország Vitézei Hírlevél** újabb, 2017 februári és júniusi számait, amit köszönünk szépen!

-Nagy László Gerő ny. ezredes, a HOHE alelnöke volt szíves elküldeni a szerkesztőnek **A katonai műszaki főiskola története 1967-1999** c. könyvet, melynek szerkesztésében ő is közreműködött. Hálásan köszönjük!

-**Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke** jelentette, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért Alapítvány” (Veszprém), a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend 2017. október 6-án előadást szervezett „Aki az ifjúsággal foglalkozik, annak meg kell halnia – A papság üldözése a kommunizmusban” címmel. Az előadással is emlékeztek az 1956-os Forradalom és Szabadságharc utáni egyházüldözés vértanújára, **a kommunisták által meggyilkolt Brenner János rábakethelyi káplán atyára** (*1931) 1957.december 15-i vértanúságának 60. évfordulóján. Az előadó Brenner József kanonok, c. apát, nagyprépost, a Veszprémi Boldog Gizella Szeminárium spirituális, a mártír pap fivére volt. *(Újabb hír azóta a Magyar Kurírból, hogy november 7-én tárgyalta még egyszer a bíborosi bizottság – a korábban beérkezett iratanyagok és különböző bizottsági vélemények alapján – Brenner János ügyét és hozta meg a döntést, hogy elismerik a vértanúságot, azaz boldoggá avatják! – a szerk.)* Ugyanők rendezték november 10-én Kónyáné Dr. Kutrucz Katalin, az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárának főigazgató-helyettese és Petrikné Vámos Ida, az Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltárának ny. főosztályvezetője könyvbemutatóját. A kötet címe **„Ügynöksorsok - Ügynök? Sorsok? - A hálózati lét sokfélesége és a megismerés korlátai”**. A könyv bemutatójával is tisztelték a kommunista diktatúra áldozatainak emléke előtt. -És egy felhívás közzétételére is megkérték, Nagy Károly veszprémi apátkanonok, plébános utólagos kérését:

Kedves Barátaim, Magyar Testvéreim a Nagyvilágban!

*Lassan 10 éve vagyok a Veszprémi Bazilika c. apátkanonok plébánosa. Nem könnyű helyről jöttem ide, Várpalotáról. Ott megtapasztaltam abban a kommunista környezetben, hogyan lehet egy népet átformálni és életét átalakítani. Érzem a nemzetünk nehezű problémát, melyben nekünk keresztényeknek közös összefogásra van szükségünk. A Veszprémi Szent Mihály Bazilika Főszékesegyház az első bazilikája az országnak, ahonnan a kereszténység az országra kiáradt. Lelkiismereti kötelességgel döntöttem népemmel, hogy az országot meg kell menteni. Ezért elhatároztuk már évekkel ezelőtt, hogy a város védőszentjének, az Érsekség Tartományának és ősi Bazilikánk védőszentjének, **Szent Mihály Főangyalnak szobrot állítunk közadakozásból.***

Bajban van Európa, a kelet-európai országok, és ennek védelmét szeretném nyilvánosan is kérni Szent Mihály Főangyalától. Nekünk nem lehet más reményünk a győzelemben, mint Isten ereje. Ezzel a szoborral naponta minimum ezer ember találkozik majd, s reá nézve tudatosíthatják, az Isten ereje győz a gonosz felett. Örülök annak, hogy népem támogat ebben és szeptember 29-én szeretnénk Madarassy István ötvös-művész által rézből készített 2,70 m. magasságú Szent Mihály szobrot Veszprémben a város főterén felállítani.

Ezen az ünnepségen a testvéregyházakon kívül még a budapesti zsidó rabbi jelenlétével együtt szeretném ennek megaldását elvégezni. E felállítási ünnepséget 8 napos ünnepi program fogja megelőzni. Mivel nagyon jelentős anyagi kiadás van, mintegy 14 millió forint, a nép adományai mellett ezért bajtársi szeretettel magyarságunk megmentésének érdekében kérek, támogasd Te is adományoddal ezt a kezdeményezést.

Megértő segítségedben bízva őszintén köszöntelek magam és népem nevében.

Nagy Károly apátkanonok, plébános, Stmihaly2009@gmail.com

-Végtsz tesség illeti azokat a mártírokat, akik a múlt évszázad vérzivataros éveinek áldozatai voltak. Sokan közülük jeltelen sírban nyugszanak – **mondta Semlyén Zsolt miniszterelnök-helyettes a pulai haditengerészeti temetőben,** az I. világháborúban hősi halált halt magyar tengerészek emlékművének leleplezésén. A magyar tengerészek az első világháborúban fényesen bizonyították vitézségüket. (Kanadai Magyarország)

-**Kilencvenkilencedik születésnapját ünnepelte a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum** november 16-án. Az ünnepi rendezvénnyel megkezdődött az intézmény centenáriumi emlékévének programsorozata is. Jövőre, az emlékév mellett ünneplik a Magyar Honvédség megalakulásának 170. évfordulóját is. (www.honvedelem.hu, beküldte Zsákai Marietta.)

-**A Terrorelhárítási Központ (TEK) csapata az egyesült államokbeli Orlandóban megnyerte a különleges rendőri szolgálatok bajnokságát, a kommandósok világversenyét.** A november 12-től 17-ig tartó megmérettetésen 55 különleges rendőri egység mérte össze tudását. „Történelmi siker, 20 éve járunk ki az Egyesült Államokba. Minden évben kinn vagyunk a SWAT Roundup nevű versenyen, ami a speciális alakulatok egyik világversenye. Ott voltunk az elmúlt 10 évben az első tíz között; különböző helyeken forogtunk, de összetettben Magyarország még sosem tudott győzni” – hangsúlyozta Hajdu János, a Terrorelhárítási Központ főigazgatója. A SWAT Round-Up International nevű versenyt immáron 35. éve rendezik meg, melynek szervezői Facebook-oldalukon külön is megemlékeztek a magyar csapatról, gratuláltak a TEK összesített első helyezéséhez. (www.hirado.hu)

